

VI.

Влиза Скопаковъ, бледъ и разтреперанъ.
Гледа помраченъ.

Тъ — Багровъ и Лиляна запазватъ позата си.
Скопаковъ. Че стига, де! Не ви ли е срамъ!

Лиляна. (Отстранила се). Защо ни бъркашъ
на репетицията!

Скопаковъ. Каква репетиция! Червилото отъ
устнитъ ти минало по бузитъ му...

Лиляна. (Ропнато). Това е репетиция, госпо-
дине! И ти би трѣбвало да бждешъ... да бждешъ
по...

Скопаковъ. Какво! Безсрамници!

Лиляна. И още обиждашъ!

Скопаковъ. Хайде де, ама ти за говедо
ли ме мислишъ!.. Хептенъ за вчерашенъ ме взе-
машъ!..

Лиляна (се смѣе до забрава).

Скопаковъ. А бе като взема бастона, ще
ти дамъ една репетиция, та ще ме помнишъ ти,
ами...

Лиляна. Опитай се. И ако ме видишъ въ
кжщата си — пиши ме!

— Тъй ли?

— Да не си позволявалъ да излизамъ на сце-
ната!

— Е, да! Но има сцена и сцена.

— Азъ живѣя, господине, творя, а твореца не
знае условности...

— Ама кому ги продавашъ ти? Това, което
чухъ отъ другата стая — и това ли е репетиция?